

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimis Jesu Christi Dei-Hominis

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1723

VD18 80217931

Artic. I. Filius Dei missus à Patre, & descendens de cœlo in terram.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45509

quomodo intelligendum sit, quòd DEus Pater nobis miserit Filium suum unigenitum, & quomodo hic unicus Patris descendit de cœlo in terram pro nostra salute: percipiemus, duplicis esse generis miliones divinarum Personarum, unam visibilem & alteram invisibilem: cognoscemus, quomòdò facta sit admirabilis unio duarum naturarum, divinæ & humanæ in

persona Christi JESU: videbimus, quâ ratione formatum sit adorandum corpus Salvatoris mundi, in utero virginali sanctissimæ Matris suæ. Et tandem comprehendere conabimur, quid sit sacrum hoc vinculum, quod Deum & hominem inseparabiliter conjunctos tenet in Christo JESU, quòdque appellatur Unio Hypostatica.

ARGUMENTUM.

Filius DEI missus à Patre, & descendens de cœlo in terram.

ARTICULUS I.

NON capio, incipit Medicus, quomodo intelligendum sit, quòd DEus Pater nobis miserit Filium suum unigenitum, nec quomòdò hic unigenitus DEI Patris sui descendit de cœlo in terram. Quod me perturbat, est, quòd una ex parte noverim, Deum, cùm sit immensus, omnia suâ replere præsentia, nullumque esse locum vel actuale, vel possibilem, ubi non æquè sit præsens ac in cœlo; videre igitur non possum, quomòdò è cœlo mitti potuerit in terram: è cœlo enim in terram mitti, est mutare locum: Et tamen, cùm Deus sit immensus, mutare locum non potest. Ex altera parte Symbolum Fidei expresse nos

docet: Quòd propter nos homines, Conc. Nicen, & propter nostram salutem descendit de cœlis. Regius Vates dicit in Psalmis: *A summo cœlo egressus est, & exultavit ut gigas ad currendum viam; ut ferviret nobis. Ipse met quoque dicit nobis: Exivi à Patre, & veni in mundum.* Et omnes hi modi loquendi, si in proprio suo sensu naturali accipiuntur, nobis insinuant, ipsum mutare debuisse locum. Ecce tibi, quid meum perturbet intellectum!

Ergò nescis, responder Ecclesiasticus, sacram Scripturam explanando Mystera divina hominibus, loqui ipsis humano modo, accommodando se illorum imbecillitati: aliàs non posset ipsos instruere:

Difficile captu est, quòd Filius DEI descendit de cœlo in terram.

struere: Et sancti Patres, Doctores, & Concionatores similiter obligati sunt uti millenis diversis loquendi modis ad conferendam populis aliquam intelligentiam magnitudinis nostrorum mysteriorum. Utuntur ipsi comparationibus, metaphoris, figuris, non tantummodo ad tribuendum eminentiam & majestatem, quam ad conferendum corpus & indumentum veritatis divinis, quæ non tam facile conservarentur in rudi hominum intellectu, si illas exhiberent omnino nudas, & nullâ re indutas materiali. Sed quando opus est, illas explicare & exponere luci tales, quales sunt in propria sua essentia, fit hoc in scholis, ubi verbis propriis & in stricto sensu acceptis explanantur & declarantur. Et quandoque exponuntur ita populis in Catechismis & instructionibus familiaribus, quantum ipsorum capacitas permittit.

Satis capio intentionem tuam, quâ vis me tibi exponere distincte, quomodo intelligendum sit, quod DEus Pater miserit nobis Filium suum unigenitum; & quomodo verum sit, descendisse ipsum de cœlis in terram. Qualem ad hoc confecerit viam? quantum impenderit temporis? an cucurrerit tam cito, ut aliquis gigas ipsum sequi non potuisset? quomodo deserere potuerit sinum Patris sui, quem infinita

ratione amat, ut maximos suos inviseret inimicos? Ecce tibi illas, quæ implexum te tenent, nubes. Jam primitus oportet animo expellere omne id, quod secundum nostrum intelligendi modum mittere appellatur. Aliquis Princeps mittit suum legatum, ex auctoritate sua in aliud regnum; amicus mittit amicum suum precibus suis inductum, ad conficiendum aliquod pro se negotium; sol mittit nobis suos radios ex sui luminis fecunditate; Angelus mittit intelligentiam suam ad alterum Angelum, ex simplici suæ intentionis directione: Omnia hæc servire tibi non possunt ad declarandum, quâ ratione DEus Pater miserit nobis Filium suum unigenitum de cœlo in terram.

Omnes ergo has mittendi rationes dimittere oportet, ad stabiliendas in animo tuo quatuor veritates, è quibus nasci videbis intelligentiam, quam habere desideras, de missionibus divinis. Quatuor veritates necessariae ad intelligendum, quâ ratione DEus Pater nobis suum mittat Filium.

1. DEus est immensus in sua magnitudine; non est locus imaginabilis, ubi non sit præsens secundum suam substantiam; consequenter una persona non potest mitti ab altera, mutando locum. 2. DEus Pater producit Filium suum unigenitum ex fecunditate essentiae & mediante intellectu suo ubique, ubi est, id est, in tota latitudine immensitatis

fitatis suæ: Et Filius hic est alia persona, quam Pater, qui mitti potest ab eo, à quo productus est. 3. Cum producat ipsum æqualem sibi in omnibus, conservat in ipsum auctoritatem & potestatem quandam originis, quæ ipsi nullam confert superioritatem in illum, sed plenam potestatem dandi, & mittendi illum, ad quem sibi placuerit. 4. Quando DEUS Pater utitur hâc auctoritate & potestate originis, quam in suum habet Filium, ad producendum per illum, novum quandam effectum gratiæ in creaturis.

S. Hilarius.

Libenter utor hõc terminõ, auctoritate originis post sanctum Hilarium, eò quòd Ecclesia hoc tempore non amplius oppugnatur ab hæreticis Arianis, qui ex hoc verbo pro se trahere possent aliquam prærogativam, quâ dicerent, Patrem esse majorem Filio; & aliã ex parte non inveniã aliquem terminum, qui tam bene exprimat admirabilem potestatem, quam habet Pater specialem sibi, suum mittendi Filium: hîc enim uti prioritate originis, esset procul dubio minus proprium, eò quòd *Prioritas* significaret potius, quòd Pater esset ante Filium, nihilque habeat, quod missionem exprimat; pro eo, quod *Auctoritas*, sive potestas originis significet potius aliquod principium, quod tribuat, quòdque habeat jus mit-

tendi. Hâc ratione Pater suum misit Filium ad sanctissimam Humanitatem in Mysterio Incarnationis. Et ecce id, quod appellatur Missio divina.

Ex hoc primo sequitur, Filium ^{Quâ ratione} DEI missum nobis esse, absque ^{Filius Dei no-} eo, quod mutaverit locum; si- ^{bis sit missus} quidem ipse semper mansit & ^{à Patre,} manet in immensitate sinûs Patris sui; sequitur insuper, ipsum missum nobis esse, quin aliqua mutatio facta fuerit in ipso: quando enim producit novum effectum gratiæ, id non est in ipso, sed solum in Humanitate, ad quam missus est: sequitur denique, ipsum missum nobis esse à solo Patre, eò quòd hic solus in ipsum habeat auctoritatem originis, producendõ ipsum: Spiritus sanctus licet æquè potens sit, ac Pater; & licet, cum amor infinitus sit, nobis velit bonum infinitum possessionis DEI, nihilominus non habet potestatem illum nobis mittendi, eò quòd non producendõ ipsum, non habeat in ipsum hanc auctoritatem originis, quæ necessaria est ad Missionem.

O quàm longè aliter reponit Medicus torus attonitus ad hanc doctrinam! O quàm longè aliter imaginabar mihi modum, quo DEUS Pater suum nobis miserit Filium unigenitum. Ubi est ergò ingens illa via, quam emensus dicitur è cælo in terram,

ram, ut è terra in cœlum revertatur? ubi est ergò gigantæus ille cursus, quem perfecit, ut veniret ad nos? ubi est profunda illa annihilatio, de qua S. Paulus facit mentionem, dum immergit se in abyssum miseriarum nostrarum? ubi est denique ingens illa contentio, magnus ille adnifus omnipotentis brachii sui, quem adhibuit ad operandum hoc prodigium, quémque tanto extulit præconio beatissima Virgo in suo Cantico: *Fecit potentiam in brachio suo*; si tota ipsius missio nonnisi in hoc consistat, quòd procedat è sinu Patris sui, & producat effectum novum gratiæ in Humanitate?

Luc. c.1. v.51

Sed nonnè vides, respondet alter, omnes hosce loquendi modos non solum posse adhiberi, sed satis efficaces adhuc non esse ad exprimendum magnitudinem hujus prodigii? Considera, quàm mirabilem effectum Missio Filii DEI produxerit in sanctissima Humanitate; & videbis, quòd ipsa det ipsi omne id, quòd accepit à Patre suo, ita, ut ipsa faciat, quòd DEUS verè sit homo substantialiter & personaliter, & quòd reciprocè Homo substantialiter & personaliter verè sit DEUS. Et si vel minimùm hoc capias prodigium.

Quæro ex te, an hoc non sit confecisse viam longè majorem, quàm persuadere sibi quis pote-

rat, descendisse è cœlo divinitatis suæ, usque ad terram Humanitatis nostræ? Nonnè oportuit ipsum currere longè celerius gigante, ut infinitam trajiceret distantiam, quæ invenitur inter divinam ipsius magnitudinem

Explicatio
modorum lo-
quendi, qui-
bus utimur,
dum agimus
de mysterio
Incarnatio-
nis.

& vilitatem nostram humanam? Quæ profundior annihilatio, quàm dicere, quòd Creator omnipotens factus sit propria sui ipsius creatura? non ita annihilaretur creatura, quando ad primum originis suæ redigeretur nihilum, sicut annihilatus est Filius DEI factus Homo, cum certum sit, infinità ratione magis distare DEUM à creatura, quàm creatura distet à nihilo. Et denique quæ major poterat esse contentio, quàm Omnipotens suum extenderet brachium, quàm efficiendò, ut homo, qui non nisi ex origine sua purum est nihilum, fieret substantialiter & verè Deus omnipotens, Deus æternus, Deus adorandus & adoratus ab omnibus creaturis? O! cantandum hic omninò est maximo cum cordis nostri jubilo: *Fecit potentiam in brachio suo*. Ecce tibi præcipuam & maximam omnipotentis brachii sui contentionem, quàm nostrum intendebat commodum, unicam nostram utilitatem.

Quid censes modò de sanctissima hac Humanitate, cujus amore Deus Pater omnem suum

exhausit thesaurum, dandò & communicandò ipsi propriam Personam Filii sui unigeniti? Nonnè putas, quòd si propositum fuisset omnibus mundi sapientibus, ipsam infinito hoc insignitam esse honore, ut sit personaliter Deus, dignamque existere summâ veneratione DEO debitâ; ipsi iudicassent, huic Deo Homini attribuendam esse omnem Monarcharum potentiam, omnes mundi divitias, omnem Caputum coronatorum gloriam, omnesque voluptates, quibus demulceri homo posset in hac vita, haud dubium, quin omnes in unam ivissent sententiam, hîs omnibus ipsam esse dignissimam.

Commoda, quæ sanctissima Humanitas recepit ex unione cum Divinitate.

Et nihilominus, ô Sapiencia infinita, quam excelsa tua sunt consilia! quamque remotæ sunt cogitationes tuæ à cogitationibus hominum! totum lucrum, totumque commodum, quod sibi sanctissima Humanitas comparavit ex hac tam arêta cum divinitate unione, fuit; quod esset pauperrima, despectissima, afflictissima inter homines; fuit, quòd expositam se cerneret persecutionibus, injuriis, contumeliis, furori ac omni hominum crudelitati; fuit, quòd condemnanda esset ad moriendum in optimo ætatis ac vitæ suæ rigore, & quidem non solum morte violenta ac truculentâ per ma-

nus carnificum, sed etiam probrosâ & infami in societate latronum.

O DEus omnipotens! ô incomprehensibilis Deus in altitudine iudiciorum tuorum! Itane accipis hominem, & tractas illum, quem ex omnibus tenerrimo prosequeris amoris affectu, quemque summâ locupletas felicitate, quâ ulla felicitari possit creatura? Est hic proprius tuus Filius, quem eodem amas amore infinito, quo amas temetipsum; & ecce hæc omnia sunt blandimenta, quibus demulcetur à summa, quâ afficeris erga ipsum, dilectione. Et exin credamus nos, non amari nos à DEO, quando immittit nobis adversitates, persecutiones, cruces, dolores; non nisi vellemus obrui ab ipso abundantia prosperitatum & consolationum corporalium, in sui erga nos argumentum amoris. Nonnè cernimus, ipsum ita amare reprobos, quos sæpe numero temporalibus replet benedictionibus, ad recompensandum parum boni, quòd fecerint in hac vita, cum alias, quas ipsis in æternitate decernat, non habeat retributiones; & econtra amorem, quo veros suos prosequitur filios, tenere in manu virgam, quâ continuo flagellet ipsos in hac vita?

Aspicimus hoc in persona Filii ipsius unigeniti, cernimus hoc in per-

Quâ ratione hominem tractet in mundo Deus, quem magis amat.

Oportet sufficere dorem fugi crucem

Cur æternitas sit cunctis in rebus

persona omnium Sanctorum, & omnium animarum, quas sibi habuit cum primis dilectas. Cum hoc videamus, dicimus nos Christianos, & profiteamur, velle nos sequi Christum Jesum, & ambulare per viam Sanctorum: Et nihilominus persuadere nobis non possumus, summam nostram esse felicitatem, si vitam ducamus crucibus omnino refertam, nosque tunc amari à DEO certissime velut filios, si nos omnis generis obruat & aggravet adversitatibus. Nos fugimus crucem, quantum possumus, tum quia naturæ nostræ inclinationes summe declinent & abhorreant ipsam, tum quia exemplum plurimorum, quos in suis triumphare videmus honoribus voluptatibus, prosperitatibus, titubare facit constantissimos in concepto proposito æstimandi & amandi crucem.

Oportet nos suffundi pudore, quod fugiamus crucem.

Usquequò evacuati manebimus spiritu Christiano, repleti prorsus spiritu mundi & naturæ? O bone Deus! ne audias affectus nostros humanos, qui indigni sunt honore, ut tui simus filii: ama nos, uti tuum unigenitum amas Filium, quem tanto graviore onerasti cruce, quanto majore profecutus es ipsum amore: noli amare nos, sicut amas peccatores, quibus tantam consolationum terrenarum largiris abundantiam. *Aut pati, aut mori*: uti sancta dicebat Theresia; vel deponere Christianum, vel portare crucem post Christum Jesum. Vita præfens non est digna amari, nisi quia propinat nobis plurimum amari. Aufer illam, mi Deus, priva nos illa, si amplius non dabit ansam pro te & amore tui quidquam patiendi.

ARGUMENTUM.

Duplicis generis sunt missiones in divinis Personis, alie visibiles, alie invisibiles.

ARTICULUS II

Cur Verbum æternum non sit unicum cunctis hominibus. **S**ED an solummodò ad sanctissimam Humanitatem Filium suum unigenitum misit Deus? reponit Medicus: Au non poterat ipsum eadem ratione mittere ad omnes homines, sicque facere, ut omnes personaliter essent Deus? poterat id procul du-

bio, respondet Ecclesiasticus, nec pluris stetitset ipsi; sed congruum non erat, omnes homines non nisi unam solam esse personam divinam, & amplius non remanere personam aliquam humanam in terra. Abundè sat erat, unicum solum hominem esse